

Προς: κ. Πολυχρόνη

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ
ΕΝΩΠΙΟΝ: Ε. Γεωργίου – Αντωνίου, Ε.Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 15898/13

Αστυνομικός Διευθυντής Λάρνακας
Κατηγορούσα Αρχή

-εναντίον-

1. [REDACTED]
  2. [REDACTED]
- Κατηγορούμενοι

Ημερομηνία: 4 Νοεμβρίου 2015

Εμφανίσεις:

Για την Κατηγορούσα Αρχή: κα Γιάλλουρου

Για τον Κατηγορούμενο 1: κ. Πολυχρόνης

Κατηγορούμενος 1: παρών

ΠΟΙΝΗ

Ο Κατηγορούμενος 1 βρέθηκε ένοχος μετά από ακροαματική διαδικασία σε μια κατηγορία που αφορά το αδίκημα της πρόκλησης βαριάς σωματικής βλάβης στον Α/Λοχ. 289 [REDACTED]. Τις υπόλοιπες κατηγορίες, που αφορούν δυο επιθέσεις κατά οργάνων τήρησης της τάξης, δυο την δημόσια εξύβριση οργάνων τήρησης της τάξης και της μιας που αφορά την πρόκληση ανησυχίας, τις είχε παραδεχθεί σταδιακά.

Σύμφωνα με την Κατηγορούσα Αρχή ο Κατηγορούμενος είναι λευκού ποινικού μητρώου και έχουν προκληθεί έξοδα ύψους €160-.

Τα γεγονότα έχουν διαπιστωθεί στην απόφαση του Δικαστηρίου και ήταν τα ακόλουθα: Ο Κατηγορούμενος τις πρωινές ώρες της 07/09/2013 είχε επισκεφθεί τις Πρώτες Βοήθειες του Γενικού Νοσοκομείου Λάρνακας με πόνο στο μάτι λόγω

ατυχήματος που είχε υποστεί το πρωί στο χώρο εργασίας του. Λόγω του ότι υπέφερε, από την ώρα του ατυχήματος, είχε εκνευριστεί από τον πόνο και απαιτούσε έντονα και φωνασκώντας από το νοσηλευτικό προσωπικό όπως επιληφθεί του θέματος του ματιού του άμεσα. Επειδή είχε επισυμβεί τροχαίο ατύχημα την βραδιά εκείνη το νοσηλευτικό προσωπικό είχε επιλέξει να περιθάψει πρώτα τον τραυματία από το τροχαίο. Το γεγονός αυτό μαζί με τον πόνο που ένοιωθε είχαν εκνευρίσει περισσότερο τον Κατηγορούμενο, ο οποίος πλέον δεν έλεγχε τα νεύρα του αλλά φώναζε και προκαλούσε ανησυχία σε τέτοιο βαθμό που ο Ε/Αστ.5163 είχε αναγκαστεί να του κάνει παρατήρηση με αποτέλεσμα να υποστεί επίθεση και εξύβριση. Ενημερώθηκε ο υπεύθυνος αξιωματικός για τα τεκταινόμενα στις Πρώτες Βοήθειες του Γενικού Νοσοκομείου Λάρνακας, ο οποίος μέσω ασυρμάτου είχε δώσει οδηγίες για ενίσχυση των αστυνομικών που βρίσκονταν στις Πρώτες Βοήθειες. Φθάνοντας στις Πρώτες Βοήθειες του Γενικού Νοσοκομείου Λάρνακας, ο Α/Λοχ.289 μαζί με τον Αστ.276 ενημερώθηκαν για το ποια άτομα προκαλούσαν φασαρία και τι είχε γίνει. Ο Α/Λοχ.289 ██████████ μπήκε εντός του χώρου των Πρώτων Βοηθειών παρακολουθώντας την συμπεριφορά του Κατηγορούμενου, ο οποίος τους είχε υποδειχθεί από τον Ε/Αστ.5163 ως ένα από τα δυο άτομα που προκαλούσαν φασαρία. Διαπιστώνοντας την επιθετική και ειρωνική συμπεριφορά που διακατείχε τον Κατηγορούμενο, ενώ ήταν εντός του χώρου των Πρώτων Βοηθειών, όταν εξήλθε τον ακολούθησε για να του μιλήσει για την συμπεριφορά του και τότε ο Κατηγορούμενος του επιτέθηκε με τα χέρια και τον εξύβρισε. Στην προσπάθειά του να τον αποφύγει πήγε από πίσω του, του έπιασε τα χέρια αλλά λόγω της έντονης αντίστασης που ο Κατηγορούμενος προέβαλλε κατέληξαν και οι δυο στο έδαφος όπου ο Α/Λοχ. 289 ██████████ ένοιωσε ένα μεγάλο πόνο στο πόδι και ζήτησε από τους άλλους παρόντες αστυνομικούς να τοποθετήσουν τις χειροπέδες στον Κατηγορούμενο. Διαπιστώθηκε από ορθοπεδικό ιατρό του Νοσοκομείου Λάρνακας, εξεταζόμενος τις πρωινές ώρες, ότι είχε αποκοπεί η αχίλλειος πτέρνα του δεξιού του ποδιού και στην συνέχεια είχε υποβληθεί σε επέμβαση. Τα κατάλοιπα του τραυματισμού του υπάρχουν μέχρι και σήμερα και δεν του επιτρέπουν να τρέξει ή να υποβάλλει το πόδι του σε ταλαιπωρία ενώ παράλληλα έχει ένα κουβάρι το οποίο τον υποχρεώνει να αγοράζει ποιοτικά παπούτσια.

Ο ευπαίδευτος συνήγορός του Κατηγορούμενου προς μετρίασμό της ποινής έκανε αναφορά στην παραδοχή του Κατηγορούμενου, στις υπόλοιπες κατηγορίες, από

την αρχή. Υποστήριξε ότι η στάση του Κατηγορούμενου καταδεικνύει ότι έχει καταλάβει το λάθος του και έχει δείξει την έμπρακτη μεταμέλειά του, την οποία και εξέφρασε ενόρκως όταν έδινε μαρτυρία. Παράλληλα έχει συμφιλιωθεί με τον κ. ██████████, τον Παραπονούμενο, αφού ο ίδιος δεν επιθυμούσε το συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Επέσυρε την προσοχή του Δικαστηρίου στο γεγονός ότι τα αδικήματα είχαν διαπραχθεί ενώ ο Κατηγορούμενος τελούσε υπό συναισθηματική φόρτιση γιατί δεν του δίδετο η δέουσα σημασία σε σχέση με το τραύμα στο μάτι του. Ο εκνευρισμός του είχε προκύψει γιατί πονούσε αλλά και γιατί δεν είχαν μεριμνήσει στο Γενικό Νοσοκομείο Λάρνακας να καλέσουν ένα οφθαλμίατρο για να τον εξετάσει με αποτέλεσμα να αφήσουν στο μάτι του θραύσματα τα οποία χειροτέρευαν την κατάστασή του και είχε αναγκαστεί να μεταβεί και σε ιδιώτη ιατρό για να του τα αφαιρέσει.

Όσο αφορά τις προσωπικές του συνθήκες ο κ. Πολυχρόνης επιθυμούσε να τις παραθέσει ο ίδιος και δεν ήθελε να αναμένει την έκθεση του Γραφείου Ευημερίας που είχε διαταχθεί από το Δικαστήριο. Ανέφερε ότι ο Κατηγορούμενος κατάγεται από πολύτεκνη προσφυγική οικογένεια της Καρπασίας . Είναι διαζευγμένος και έχει ένα ανήλικο τέκνο ηλικίας 8 ετών με το οποίο διατηρεί άριστες σχέσεις και το βλέπει καθημερινά. Είχε ολοκληρώσει την φοίτησή του στην μέση εκπαίδευση στην οποία είχε παρακολουθήσει τον κλάδο των ξενοδοχειακών σπουδών. Μετά την ολοκλήρωση της στρατιωτικής του θητείας, υπηρέτησε ως λοχίας, εργάστηκε ως γκαρσόνι και μπάρμαν ενώ παράλληλα εργαζόταν και στις οικοδομές.

Υποστήριξε ότι λόγω του χρόνου που διέρρευσε από την διάπραξη των αδικημάτων οι προσωπικές του περιστάσεις του Κατηγορούμενου έχουν αλλάξει αφού είναι πλέον άνεργος.

Επέσυρε την προσοχή του Δικαστηρίου στο γεγονός ότι έχει επιβληθεί ποινή στον Κατηγορούμενο 2 και για να μην υπάρξει ανισότητα θα πρέπει να ληφθεί υπόψη από το Δικαστήριο η επιβληθείσα ποινή ενώ παράλληλα ισχυρίστηκε ότι η Κατηγορούσα Αρχή δεν έπρεπε να επιτρέψει την αλλαγή στην σύνθεση του Δικαστηρίου, θέση η οποία κρίνω ότι δεν χρίζει οποιουδήποτε σχολιασμού λόγω του ότι δεν σχετίζεται με οτιδήποτε που αφορά την υπόθεση καθώς και λόγω του παραλόγου της εισήγησης.

Κατέληξε, ότι η διαγωγή του Κατηγορούμενου αλλά και οι συνθήκες διάπραξης του αδικήματος σε συνάρτηση με το γεγονός ότι ο τραυματισμός του Παραπονούμενου δεν είχε προκληθεί από απευθείας χτύπημα σε συνάρτηση με τον χρόνο που έχει παρέλθει θα πρέπει να οδηγήσουν το Δικαστήριο στο να εξαντλήσει την επιείκεια του.

Τα αδικήματα που αντιμετωπίζει ο Κατηγορούμενος είναι πολύ σοβαρά, ενδεικτικές είναι οι ποινές που προβλέπονται από τον Ποινικό Κώδικα αλλά και ο τρόπος που αυτά σταθερά αντικρίζονται από τη νομολογία. Η προβλεπομένη από το νόμο ανωτάτη ποινή είναι ενδεικτική της έκτασης της σοβαρότητας ενός αδικήματος και αυτό είναι στοιχείο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής όπως και στο είδος της ποινής που θα επιβληθεί. Για το αδίκημα της πρόκλησης βαριάς σωματικής βλάβης προβλέπεται φυλάκιση μέχρι επτά έτη ή χρηματική ποινή, για το αδίκημα της επίθεσης κατά οργάνου τήρησης της τάξης προβλέπεται ποινή φυλάκισης μέχρι δυο έτη ή και ποινή προστίμου ύψους €2.205-, για το αδίκημα της δημόσιας εξύβρισης προβλέπεται ποινή φυλάκισης μέχρι 1 μήνα ή πρόστιμο ύψους €128- και για το αδίκημα της ανησυχίας προβλέπεται ποινή φυλάκισης 3 μηνών.

Θεώρηση της νομολογίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου δείχνει ότι τέτοιας φύσης αδίκημα, όπως αυτό της πρόκλησης βαρείας σωματικής βλάβης, αντιμετωπίζεται με αυστηρή ποινή, που είναι συνήθως η ποινή φυλάκισης, η οποία κυμαίνεται από μερικούς μήνες μέχρι 6 χρόνια. Ενδεικτικά παραπέμπω στις υποθέσεις **Ανδρέου ν. Δημοκρατίας** (1977) 2 Α.Α.Δ. 81, **Αεροπόρος ν. Δημοκρατίας** (1992) 2 Α.Α.Δ. 275, **Γενικός Εισαγγελέας ν. Evans** (2005) 2 Α.Α.Δ. 639, **Χατζηπέτρου ν. Αστυνομίας** (2007) 2 Α.Α.Δ. 468, **Πέτρου ν. Αστυνομίας** (2008) 2 Α.Α.Δ. 800, **Αχτάρ κ.ά. ν. Αστυνομίας** (2010) 2 ΑΑΔ 397, **Mehmet Urgan ν. Αστυνομίας** (2012) 2 ΑΑΔ 189 και **Άγγελος Ιωσήφ ν. Δημοκρατίας** (2012) 2 ΑΑΔ 930, στις οποίες επικυρώθηκαν άμεσες ποινές φυλάκισης 2 και 2 ½ χρόνων. Σημασία βέβαια για το μέγεθος της ποινής έχουν οι συνθήκες και οι περιστάσεις της κάθε υπόθεσης, όπως λέχθηκε στην υπόθεση **Χαραλάμπους ν. Δημοκρατίας** (1998) 2 Α.Α.Δ. 463.

Γνωρίζω ότι οι προηγούμενες αποφάσεις του Ανώτατου Δικαστηρίου, αναφορικά με τις επιβληθείσες ποινές, είναι ενδεικτικές του μέτρου τιμωρίας συγκεκριμένων εγκλημάτων και των παραμέτρων του καθορισμού της ποινής. Δεν έχουν όμως τον

δεσμευτικό χαρακτήρα, που ενέχει ο καθορισμός αρχών δικαίου. Και τούτο, γιατί η ποινή που επιβάλλεται σε κάθε υπόθεση είναι αλληλένδετη με τις ιδιαιτερότητες των γεγονότων που την συνθέτουν και με τις ιδιαιτερότητες των συνθηκών του παραβάτη (βλ. **Χαραλάμπους v. Δημοκρατίας** (2000) 2 ΑΑΔ 1 και **Μιχαήλ v. Δημοκρατίας** (2003) 2 ΑΑΔ 123). Η όποια αναφορά σε παρόμοιες υποθέσεις γίνεται για να υπάρχει, όσο είναι δυνατό, κοινή προσέγγιση στην αντιμετώπιση των παραβατών (βλ. **Γρηγορίου v. Αστυνομίας** (1996) 2 ΑΑΔ 217). Στην πολύ πρόσφατη απόφαση **Στέλιος Μαυρολουκά v. Δημοκρατίας** Ποιν. Έφ. 212/13 ημερ. 05/02/15, τονίστηκε ότι η προηγηθείσα νομολογιακή προσέγγιση είναι χρήσιμη προς την κατεύθυνση ελαφρυντικών ή επιβαρυντικών λόγων, αλλά και καθορισμού του γενικότερου πλαισίου της ποινής σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Παραπομπή σε δικαστικό προηγούμενο, ιδίως στις περιπτώσεις όπου επιβάλλεται ποινή φυλάκισης, θωρακίζει τη δικαστική κρίση με την απαραίτητη πειστικότητα και εξαλείφει την οποιανδήποτε υπόνοια για αυθαιρεσία ή τυχόν αίσθημα αδικίας του καταδικασθέντα.

Η συμπεριφορά του Κατηγορούμενου από όποια οπτική γωνιά και αν ειδωθεί ήταν ανάρμοστη, καταδικαστέα και κατακριτέα. Σύμφωνα με την απόφαση **Ευθυμίου v. Αστυνομίας** (2003) 2 Α.Α.Δ. 581:

«Η χρήση βίας, εκτός από το πλήγμα που επιφέρει στο θύμα, εξευτελίζει την προσωπικότητα του ατόμου. Επίδειξη ισχύος σε δημόσιο χώρο συνιστά μορφή αντιπαράθεσης προς τον νόμο που δεν γίνεται ανεκτή.».

Το Ανώτατο Δικαστήριο έχει επικυρώσει ποινές φυλάκισης για το συγκεκριμένο αδίκημα. Στην **Χριστοφίδης v. Αστυνομίας**, (2007) 2 ΑΑΔ 25 επικυρώθηκε ποινή φυλάκισης 2 ½ μηνών. Ενώ, στην υπόθεση **Ιωάννου v. Αστυνομίας** (ανωτέρω) επικυρώθηκε ποινή φυλάκισης 3 μηνών και ο Κατηγορούμενος ήταν άτομο νεαρό, 19 χρονών και είχε συμφιλιωθεί με τον παραπονούμενο. Στην υπόθεση **Γενικός Εισαγγελέας v. Τόγκαλου** (2001) 2 ΑΑΔ 95, λέχθηκε ότι η ωμή χρήση βίας είτε ως μέσο επικράτησης, είτε ως μέσο εκδίκησης, είτε ως μέσο τιμωρίας δεν έχει θέση στην κοινωνία των ανθρώπων. Η εκδήλωση της πρέπει να τιμωρείται με την αυστηρότητα που επιβάλλει η σοβαρότητα του εγκλήματος και η ανάγκη για τη γενική καταστολή τέτοιας συμπεριφοράς. Η ποινή προστίμου ύψους £400 που επιβλήθηκε πρωτόδικα αντικαταστάθηκε με ποινή φυλάκισης δύο μηνών.

Γεγονός παραμένει πάντως, ότι κάθε περίπτωση θα πρέπει να κρίνεται και να αντιμετωπίζεται από το Δικαστήριο με βάση τα δικά της πραγματικά περιστατικά και τις ειδικότερες συνθήκες που την περιβάλλουν. Η ανάγκη για αυστηρή αντιμετώπιση δεν μειώνει την παράλληλη ανάγκη εξατομίκευσης της ποινής σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Όπως χαρακτηριστικά τέθηκε στη **Φιλίππου v. Αστυνομίας** (1989) 2 Α.Α.Δ. 245, ακόμα και όταν υπάρχει ανάγκη επιβολής αποτρεπτικής ποινής, τούτο σε καμιά περίπτωση δεν σημαίνει ότι το καθήκον εξατομίκευσης της ποινής ατονεί. Παράλληλα η εξατομίκευση της ποινής δεν θα πρέπει να αφήνεται να οδηγεί σε εξουδετέρωση είτε της σοβαρότητας του αδικήματος, είτε του στοιχείου της αποτροπής (βλ. **Σωκράτους v. Αστυνομίας** (1994) 2 Α.Α.Δ. 132). Το ορθό μέτρο τιμωρίας, συναρτάται βεβαίως με τις ιδιαίτερες περιστάσεις της κάθε υπόθεσης. Το πιο κάτω σχόλιο του Δικαστή Νικήτα στην υπόθεση **Χαραλάμπους v. Δημοκρατίας** (ανωτέρω) στη σελίδα 469, είναι ιδιαίτερα διαφωτιστικό:

«Δεν υποστηρίζεται από τη νομολογία η άποψη ότι για το αδίκημα του Άρθρου 231 υπάρχει η οροφή των 3 ή 4 ετών. Ας σημειωθεί ότι, κατ' ανώτατο όριο, επιβάλλεται ποινή φυλάκισης 7 χρόνων. Για παράδειγμα, στην υπόθεση Demitris M. Kontos v. The Police (1965) 2 C.L.R. 115, που ήταν περίπτωση διανοητικά ανισόρροπου εγκληματήσαντος με προηγούμενα, επικυρώθηκε φυλάκιση 6 ετών. Από ένα γενικό βλέμμα στη νομολογία, μπορεί να διαπιστωθεί πως οι ποινές φυλάκισης κυμαίνονται από μερικούς μήνες μέχρι 6 χρόνια. Υπήρχαν περιπτώσεις που αγγίζουν ουσιαστικά το ανώτατο όριο. Σημασία για το μέγεθος της ποινής έχουν οι συνθήκες και περιστάσεις της κάθε υπόθεσης.....»

Έχοντας κατά νου την νομολογία λαμβάνω υπόψη την ανάγκη επιβολής αποτρεπτικής ποινής, ιδιαίτερα για το αδίκημα της επίθεσης, η οποία έχει δύο παραμέτρους στην συγκεκριμένη περίπτωση. Η μια έχει ως λόγο την αποτροπή του ίδιου του Κατηγορούμενου από την επανάληψη του εγκλήματος ή παρομοίων εγκλημάτων στο μέλλον και η άλλη παράμετρος αφορά την αποτροπή τρίτων από την διάπραξη όμοιων ή παρόμοιων εγκλημάτων. Δεν μπορεί κανένας να παίρνει τον νόμο στα χέρια του όσο συναισθηματικά φορτισμένος ή ψυχολογικά πιεσμένος και αν νοιώθει. Δυστυχώς, τα τελευταία χρόνια υποθέσεις όπως η παρούσα αποτελούν νέο εμφανιζόμενο φαινόμενο στα κυπριακά Δικαστήρια όταν είναι κάποιος δυσαρεστημένος με την συμπεριφορά δημοσίων αρχών να θεωρεί ότι εφαρμόζοντας βία ή με την εκτόμιση ύβρεων θα επιλυθούν τα όποια παράπονα του.

Δεν αγνοώ ούτε την ηλικία ούτε τις προσωπικές-οικογενειακές περιστάσεις του Κατηγορουμένου στις οποίες εστίασε την αγόρευση του ο κ. Πολυχρόνης. Συγκεκριμένα δεν αγνοώ ότι αυτός είναι πατέρας ενός ανήλικου παιδιού ηλικίας σήμερα μόλις 8 ετών με το οποίο έχει πολύ καλές σχέσεις. Θα δώσω τη δέουσα βαρύτητα προς όφελος του Κατηγορουμένου σε αυτό τον παράγοντα χωρίς να αγνοώ και τα υπόλοιπα στα οποία έκανε αναφορά ο κ. Πολυχρόνης.

Λαμβάνω υπόψη, μεταξύ άλλων ελαφρυντικών παραγόντων, για σκοπούς επιμέτρησης της ποινής τους ακόλουθους:

- (α) την ηλικία του Κατηγορούμενου, είναι 39 ετών,
- (β) το γεγονός ότι ο Κατηγορούμενος τελούσε σε συναισθηματική φόρτιση λόγω του πόνου που βίωνε στο μάτι του,
- (γ) το λευκό ποινικό μητρώο του Κατηγορούμενου,
- (δ) όσες από τις οικογενειακές, προσωπικές και οικονομικές του συνθήκες, οι οποίες αναφέρθηκαν από τον συνήγορό του και μπορούν να ληφθούν υπόψη.

Συνοψολογίζοντας και σταθμίζοντας όλους τους πιο πάνω παράγοντες και έχοντας κατά νου ότι η ποινή φυλάκισης αποτελεί το ύστατο μέτρο τιμωρίας βλ. **Zak and Others v. Αστυνομίας** (1990) 2 Α.Α.Δ. 6 και **Yates v. Αστυνομίας** (2000) 2 Α.Α.Δ. 320 και συνεκτιμώντας ότι η συγκεκριμένη συμπεριφορά ήταν ανεπίτρεπτη και μη λησμονώντας την έκταση του τραύματος του Παραπονούμενου, θεωρώ ότι η μόνη αρμόζουσα ποινή σε σχέση με την σοβαρότερη από τις κατηγορίες είναι αυτή της φυλάκισης. Οποιαδήποτε άλλη ποινή δεν θα εξυπηρετούσε τον σκοπό της.

Συνεπακόλουθα επιβάλλονται στον Κατηγορούμενο οι ακόλουθες ποινές:

Στην **1^η Κατηγορία** ποινή φυλάκισης **3 μηνών**

Στην **2^η Κατηγορία** ποινή προστίμου ύψους **€500-**

Στην **3^η Κατηγορία** ποινή προστίμου ύψους **€500-**

Στην **4^η Κατηγορία** ποινή προστίμου ύψους **€100-**

Στην **5^η Κατηγορία** ποινή προστίμου ύψους **€100-**

Στην **6^η Κατηγορία** καμιά ποινή ενόψει του ότι τα γεγονότα της προκύπτουν από τις λοιπές κατηγορίες.

Ερχόμενη τώρα στο θέμα της αναστολής εκτέλεσης της ποινής φυλάκισης που επιβλήθηκε, έχοντας πάντα κατά νου τις πρόνοιες του **Υφ' Όρων Αναστολής Εκτέλεσης της Ποινής Φυλάκισης Νόμου 95/72**, όπως τροποποιήθηκε από το **Νόμο 186(1)/03**. Σύμφωνα με την υπόθεση **Γενικός Εισαγγελέας v. Τζαουχάρη** (2005) 2 Α.Α.Δ.161, τα κριτήρια που μπορούν να ληφθούν υπόψη συμπεριλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, (α) την σοβαρότητα του αδικήματος και τα κίνητρα διάπραξης του (β) το ποινικό μητρώο του κατηγορούμενου (γ) την διαγωγή του κατηγορούμενου μετά τη διάπραξη του αδικήματος, συμπεριλαμβανομένης και της μεταμέλειάς του. Αντλώντας καθοδήγηση από τη νομολογία όπως διατυπώθηκε στις αποφάσεις **Δημητρίου v. Δημοκρατίας** (1974) 2 C.L.R. 45, **Γενικός Εισαγγελέας v. Φανιέρου** (1996) 2 Α.Α.Δ. 303 και την **Τζαουχάρη (ανωτέρω)**, κρίνω ότι υπάρχουν οι απαιτούμενες προϋποθέσεις στην υπόθεση που να συνηγορούν υπέρ της αναστολής της εκτέλεσης της ποινής αφού είχε διευκρινιστεί από την αρχή της ακρόασης ότι η ακρόαση θα διεξαγόταν μόνο επί του νομικού σημείου κατά πόσο μπορούσε να προκληθεί βαριά σωματική βλάβη χωρίς επίθεση.

Οι ποινές φυλάκισης αναστέλλονται για περίοδο 3 ετών από σήμερα. Τα έξοδα ύψους €160- θα καταβληθούν από τον Κατηγορούμενο.

(Υπ.) .....

Ε. Γεωργίου – Αντωνίου, Ε.Δ.

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής